

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [de](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Swipe to change

germană

Divorț și separare legală

Austria

1 Care sunt condițiile pentru obținerea divorțului?

Legislația austriacă prevede trei tipuri de divorț: divorțul bazat pe culpă, divorțul în urma unei separări timp de cel puțin trei ani și divorțul prin consimțământ. Unul dintre soți poate depune o cerere de divorț în cazul în care căsătoria s-a destrămat iremediabil ca urmare a unei culpe maritale grave comise de celălalt soț sau a unui comportament dezonorant sau imoral al respectivului soț, astfel încât restabilirea unei relații care să fie în esență echivalentă cu căsătoria nu poate fi avută în vedere.

În cazul în care cuplul a locuit separat timp de trei ani, oricare dintre soți poate cere divorțul pe motiv că respectiva căsătorie s-a destrămat iremediabil.

În cazul în care parteneriatul matrimonial nu a existat timp de cel puțin șase luni, ambii soți admit că respectiva căsătorie s-a destrămat iremediabil și că sunt de acord cu divorțul, depunând împreună cererea de divorț.

2 Care sunt motivele de divorț?

Principalul motiv pentru divorț este destrămarea iremediabilă a căsătoriei. Aceasta poate să fi fost cauzată de o culpă maritală gravă din partea unuia dintre parteneri, în special atunci când unul dintre soți a fost infidel sau a avut un comportament fizic violent față de celălalt soț sau i-a provocat acestuia o suferință emoțională gravă. Celălalt soț poate depune o cerere de divorț chiar dacă respectivul comportament nu poate fi considerat drept culpă maritală, fiind cauzat de o tulburare mentală, însă căsătoria s-a destrămat totuși într-o asemenea măsură încât este imposibilă restabilirea unei relații care să fie în esență echivalentă cu căsătoria, sau dacă unul dintre soți este bolnav mintal sau suferă de o boală extrem de infecțioasă sau contagioasă sau de o afecțiune care provoacă repulsie. În toate aceste cazuri, soțul care depune cererea de divorț trebuie să demonstreze motivele invocate. Cu toate acestea, în cazul în care soții locuiesc separat timp de trei ani, nu este necesară demonstrarea sau stabilirea culpei maritale.

3 Care sunt efectele juridice ale unui divorț în ceea ce privește:

3.1 relațiile personale dintre soți (de exemplu numele de familie)

Ca regulă generală, ambii soți păstrează numele pe care l-au utilizat în perioada în care au fost căsătoriți. Cu toate acestea, dacă oricare dintre soți a preluat numele celuilalt soț în momentul căsătoriei, acesta poate reveni la numele pe care l-a avut înainte de căsătorie.

3.2 Împărțirea bunurilor soților

În principiu, soții pot conveni să își împartă bunurile după cum doresc. Acest lucru poate fi realizat prin renunțare reciprocă (ceea ce înseamnă că separarea juridică a bunurilor din timpul căsătoriei este menținută după ce căsătoria a fost dizolvată), prin împărțirea bunurilor dobândite prin contract și deținute în comun sau prin transferul bunurilor de la unul dintre soți către celălalt.

În cazul în care soții nu ajung la un acord cu privire la bunuri, oricare dintre aceștia poate solicita instanței să împartă anumite bunuri care aparțin ambilor soți. Bunurile cunoscute sub denumirea de „bunuri matrimoniale” și de „economii matrimoniale” vor fi împărțite între aceștia. „Bunurile matrimoniale” reprezintă domiciliul matrimonial și bunurile casnice și orice alte articole utilizate efectiv de ambii soți în viața de zi cu zi în timpul căsătoriei. „Economii matrimoniale” reprezintă toate bunurile acumulate de cuplu în perioada în care au locuit împreună ca soț și soție.

Toate bunurile pe care soții le-au adus în căsătorie sau pe care le-au moștenit sau care le-au fost oferite de o terță parte sunt excluse de la împărțirea bunurilor, la fel ca toate bunurile pe care soții le-au utilizat în mod individual în scopuri personale sau în scopul ocupației lor, inclusiv companii și acțiuni în cadrul unor companii, cu excepția cazului în care acestea au fost doar investiții.

Instanța trebuie să distribuie bunurile în mod echitabil, ținând cont de toate circumstanțele relevante și acordând o atenție specială importanței și dimensiunii contribuției fiecăruia dintre soți la achiziționarea bunurilor matrimoniale și la acumularea de economii matrimoniale, precum și bunăstării copiilor. Contribuția unui soț poate include furnizarea de întreținere, contribuția la venituri, întreținerea gospodăriei comune, îngrijirea și educația copiilor pe care le au în regim comun, precum și orice alt suport matrimonial.

3.3 copiii minori ai soților

De la intrarea în vigoare, la 1 iulie 2001, a normelor prin care s-a modificat Legea din 2001 privind copiii (*Kindschaftsrechts-Änderungsgesetz*), părinții separați au posibilități extinse de a-și stabili propriile aranjamente privind custodia. În general, în caz de divorț, ambii părinți păstrează răspunderea părintească comună pentru copiii minori. Cu toate acestea, în cazul în care părinții doresc să își păstreze pe deplin răspunderea părintească comună, la fel ca pe parcursul căsătoriei, aceștia trebuie să prezinte instanței un acord privind locul principal de reședință al copilului într-un termen rezonabil. De asemenea, părinții pot încheia un acord în instanță în baza căruia unul dintre părinți deține răspunderea părintească exclusivă sau răspunderea părintească a unuia dintre părinți este limitată la aspecte specifice.

Odată modificarea în 2013 a Legii privind copiii și numele (*Kindschafts- und Namensrechtsänderungsgesetz*), instanța poate atribui părinților răspundere părintească comună împotriva dorinței unuia sau a ambilor părinți dacă aceasta consideră că răspunderea parentală comună este în interesul superior al copilului. Ulterior, părinții trebuie să stabilească de comun acord părintele cu care va locui copilul. În cazul în care răspunderea părintească comună nu este în interesul superior al copilului, instanța trebuie să decidă care este părintele căruia i se va acorda răspunderea părintească exclusivă.

3.4 obligația de a plăti pensie de întreținere celuilalt soț?

Soțul care a purtat culpa exclusivă sau predominantă trebuie să plătească celuilalt soț o pensie de întreținere suficientă pentru a-i permite să-și păstreze stilul de viață, dacă soțul în cauză are un venit insuficient provenit din bunuri sau din activitatea pe care o poate desfășura în mod rezonabil în circumstanțele date. În cazul în care divorțul a survenit din culpa ambilor soți, dar niciunul dintre soți nu îl poate învinovăți pe celălalt, soțul care nu are posibilitatea de a se întreține singur poate beneficia de o contribuție pentru întreținerea sa dacă acest lucru este echitabil având în vedere nevoile, bunurile și câștigurile celuilalt soț. Orice astfel de contribuție impusă poate face obiectul unei limite de timp. În cazul unui divorț prin consimțământ, soții pot conveni în mod liber dacă unul dintre soți trebuie să plătească celuilalt o pensie de întreținere sau dacă ambii soți renunță la orice cerere de întreținere.

4 Ce înseamnă, în termeni practici, termenul legal de „separare legală”?

Dreptul austriac nu prevede un astfel de acord.

5 Care sunt condițiile pentru separarea legală?

A se vedea răspunsul la întrebarea 4.

6 Care sunt efectele juridice ale separării legale?

A se vedea răspunsul la întrebarea 4.

7 Ce înseamnă, în practică, termenul „anularea căsătoriei”?

Dreptul austriac al căsătoriei conține dispoziții privind nulitatea căsătoriei (*Ehenichtigkeit*). O căsătorie este nulă și neavenită dacă aceasta nu a fost încheiată în forma prevăzută, dacă unul dintre soți nu se afla în deplină capacitate juridică, a fost lipsit de discernământ sau s-a confruntat cu tulburări mintale temporare atunci când a fost încheiată căsătoria sau dacă respectiva căsătorie a fost încheiată exclusiv sau în special în scopul de a permite unuia dintre soți să preia numele celuilalt soț sau să dobândească naționalitatea celuilalt soț, fără nicio intenție de a crea o relație matrimonială. De asemenea, o căsătorie este nulă și neavenită dacă unul dintre soți locuia într-o relație matrimonială legală cu o terță parte atunci când a fost încheiată căsătoria sau dacă respectiva căsătorie a fost încheiată ilegal între două rude de sânge.

O căsătorie poate fi anulată printr-o hotărâre judecătorească dacă, în momentul în care a fost încheiată, capacitatea juridică a unuia dintre soți era limitată și reprezentantul său legal nu a fost de acord cu căsătoria, dacă unul dintre soți nu a știut că intră într-o relație matrimonială sau a știut că intră într-o relație matrimonială, dar nu a dorit să își exprime dorința de a intra într-o relație matrimonială, dacă unul dintre soți a fost înșelat cu privire la identitatea celuilalt soț sau la circumstanțe referitoare la celălalt soț care, dacă ar fi fost cunoscute, ar fi putut conduce la aprecierea corespunzătoare a implicațiilor căsătoriei și l-ar fi împiedicat să încheie căsătoria, dacă unul dintre soți a fost influențat să încheie căsătoria prin înșelăciune de rea-credință cu privire la circumstanțe esențiale sau a fost forțat ilegal (amenințat) să încheie căsătoria.

8 Care sunt condițiile pentru anularea căsătoriei?

A se vedea răspunsul la întrebarea 7.

9 Care sunt efectele juridice ale anulării căsătoriei?

În cazul în care o căsătorie este anulată, aceasta este tratată ca și când nu ar fi avut niciodată loc. Este suficient ca numai unul dintre soți să nu fi avut cunoștință de nulitatea căsătoriei la încheierea acesteia pentru ca normele aplicabile în caz de divorț să reglementeze situația soților în ceea ce privește bunurile lor. Copiii născuți din căsătorie vor fi considerați legitimi, chiar și după anularea căsătoriei.

10 Există mijloace alternative extrajudiciare pentru rezolvarea chestiunilor legate de divorț, fără recurgerea la instanță?

Divorțul sau anularea căsătoriei poate fi acordat(ă) numai de instanțe, însă problemele legate de divorț pot fi soluționate extrajudiciar (de exemplu prin mediere).

11 Cui ar trebui să adresez cererea mea (petiția mea) de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei? Ce formalități trebuie respectate și ce acte ar trebui să atașez la cererea mea?

Litigiile legate de divorț sau de anularea căsătoriei ori de existența sau inexistența unei căsătorii intră în sfera de competență a instanțelor districtuale (*Bezirksgerichte*). Astfel de litigii intră în sfera de competență exclusivă a instanței districtuale în raza teritorială a căreia se află reședința obișnuită comună a soților sau ultima reședință obișnuită comună a acestora. În cazul în care, atunci când este depusă cererea, niciunul dintre soți nu avea reședința în respectiva rază teritorială sau dacă aceștia nu au avut o reședință comună în Austria, este competentă instanța în raza teritorială a căreia își are reședința obișnuită pârâtul sau, în cazul în care pârâtul nu are reședința obișnuită în Austria, instanța în raza teritorială a căreia își are reședința obișnuită soțul care depune cererea sau, în lipsa acesteia, Tribunalul Central din Viena (*Bezirksgericht Innere Stadt Wien*). Astfel de litigii intră în sfera de competență internă a instanței austriece dacă oricare dintre soți este de naționalitate austriacă, dacă pârâtul sau, în cazul unei cereri de anulare formulată de ambii soți, cel puțin unul dintre aceștia are reședința obișnuită în Austria sau dacă reclamantul are reședința obișnuită în Austria sau dacă oricare dintre soți a avut ultima reședință în Austria sau dacă reclamantul este apatrid sau era cetățean austriac atunci când a fost încheiată căsătoria. Deși aceasta este o competență exclusivă, se poate conveni altei instanțe competente.

Cererile de divorț trebuie să îndeplinească formalitățile generale ale unei cereri. Cererile pentru divorțul prin consimțământ, pentru care a fost pronunțată o hotărâre în cadrul unei proceduri necontencioase, trebuie semnate de ambii soți. În toate cazurile, trebuie anexat un certificat de căsătorie. De asemenea, este recomandabilă anexarea altor documente care să sprijine cererea.

12 Pot obține asistență judiciară în vederea acoperirii cheltuielilor de judecată?

Este posibilă solicitarea de asistență judiciară în cauzele de divorț conform normelor generale privind asistența judiciară (a se vedea „Asistență judiciară - Austria”). În procedurile de divorț există o cerință relativă de reprezentare juridică, ceea ce înseamnă că o parte care nu dorește să se prezinte în instanță nu poate fi reprezentată decât de un avocat.

13 Este posibil să atac o hotărâre de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei?

Pot fi introduse recursuri împotriva hotărârilor în primă instanță în materie de divorț, de anulare a căsătoriei sau privind existența sau inexistența unei căsătorii la instanța superioară competentă, și anume instanța regională (*Landesgericht*) care acționează în calitate de instanță de al doilea grad de jurisdicție pentru instanța districtuală competentă.

În cazul hotărârilor pronunțate de instanța de apel se poate introduce un recurs privind un punct din lege numai dacă decizia se bazează pe răspunsul la un aspect legat de dreptul substanțial sau procedural care este important din punctul de vedere al coerenței juridice sau al certitudinii juridice sau al dezvoltării legii, de exemplu deoarece instanța de apel se îndepărtează de la jurisprudența instanței supreme sau nu există o astfel de jurisprudență sau aceasta este inconsecventă.

14 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei emisă de o instanță în alt stat membru să fie recunoscută în acest stat membru?

În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 (Regulamentul Bruxelles IIa), astfel de hotărâri (cu excepția celor pronunțate în Danemarca) sunt recunoscute automat în Austria, fără a fi necesară o procedură specială de recunoaștere. Regulamentul Bruxelles IIa prevede în general ca acțiunea de divorț, de anulare sau de declarare a nulității să fi fost introdusă după 1 martie 2001 (a se vedea articolul 64 din Regulamentul Bruxelles IIa pentru excepțiile de la această dispoziție). Cauzele vechi sunt reglementate în principal de regulamentul care a precedat Regulamentul Bruxelles IIa. Pentru hotărârile pronunțate în Danemarcei este necesară în continuare, derularea unei proceduri separate de recunoaștere.

15 Cărei instanțe ar trebui să mă adresez pentru a ataca recunoașterea unei hotărâri de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei emisă de o instanță într-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în aceste cazuri?

O cerere de nerecunoaștere a unei hotărâri de dizolvare a unei căsătorii care a fost pronunțată în străinătate trebuie depusă la instanța districtuală în raza teritorială a căreia părțile își au reședința obișnuită comună sau ultima reședință obișnuită comună. În cazul în care niciunul dintre soți nu își avea reședința în respectiva rază teritorială sau dacă soții nu au avut o reședință comună în Austria, este competentă instanța în raza teritorială a căreia își are reședința obișnuită pârâtul sau, în cazul în care pârâtul nu își are reședința obișnuită în Austria, instanța în raza teritorială a căreia își are reședința obișnuită soțul care depune cererea sau, în lipsa acesteia, Tribunalul Central din Viena (*Bezirksgericht Innere Stadt Wien*), în temeiul articolului 76 din Legea austriacă privind competența instanțelor judecătorești (*Jurisdiktionsnorm*).

Procedura este reglementată de Legea privind procedura judiciară în materie necontencioasă (*Außerstreitgesetz*). În temeiul articolului 37 din Regulamentul Bruxelles IIa, reclamantul trebuie să prezinte o copie a hotărârii judecătorești și certificatul eliberat de instanța sau autoritatea competentă din statul membru de origine în temeiul articolului 39 din regulamentul Bruxelles IIa.

16 Care este legislația în materie de divorț pe care instanța o aplică într-o acțiune de divorț între soți care nu locuiesc în acest stat membru sau care sunt de naționalități diferite?

Legea aplicabilă desfacerii căsătoriei în cauzele care au legătură cu legea unui alt stat este stabilită prin aplicarea Regulamentului (UE) nr. 1259/2010 al Consiliului din 20 decembrie 2010 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în domeniul legii aplicabile divorțului și separării de corp, JO L 343 din 29 decembrie 2010 (denumit în continuare „Regulamentul Roma III”). Normele privind conflictul de legi din Regulamentul Roma III au aplicare universală, ceea ce înseamnă că se aplică chiar și în cazul în care dreptul aplicabil nu este cel al unui stat membru participant.

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim [feedbackul](#) dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

This webpage is part of an EU quality network

Ultima actualizare: 17/12/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.